

[Haugberg.]

i Betragtning. Bestemmelsen om, at Lægeraadet skal afholde Møder og drøfte Sundhedsstyrelsens hele Virksomhed eller Spørgsmaal af principiel Betydning for Landets Sundhedsvæsen, er sikkert ogsaa betimelig, men naar der i Lovforslaget staar, at man kan vedtage at underrette Indenrigsministeren om Resultatet af Forhandlingerne, vilde jeg dog mene, det var bedre, om Bestemmelsen gik ud paa, at Indenrigsministeren fik tilsendt en Redegørelse fra Raadet, hver Gang dette havde behandlet principielle Spørgsmaal af almen Betydning for Landets Sundhedsvæsen.

Med Hensyn til §§ 11 og 12 skal jeg udtale min Tilfredshed med, at der gennem disse Paragraffer er skabt Mulighed for, at saavel Apotekerafdelingen som hele Sundhedsstyrelsen faar Adgang til at skaffe sig den tekniske, juridiske og anden specielle Assistance, som i ganske særlige Tilfælde maatte være paakrævet.

Da de mange øvrige Ændringer er af mindre vigtig Karakter end de af mig nu omtalte, og da disse Smaaændringer er forklaret i Bemærkningerne til Lovforslaget, skal jeg slutte med at henvise til de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister fremsatte om Retslægeraadet.

Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i dette høje Ting.

Hedelund: I den Betænkning, der blev afgivet af det Udvalg, der i Henhold til Skrivelse af 23. Maj 1931 blev nedsat af den højtærede Indenrigsminister, findes der i Bemærkningerne til Lovudkastet en Redegørelse for Udviklingen af Medicinaladministrationen, og ved nærmere at fordybe sig i denne Redegørelse tror jeg, man maa erkende, at det er en saglig og rolig Udvikling, der har fundet Sted, forstaaet paa den Maade, at Medicinaladministrationen til enhver Tid har passet til de Krav, der naturligt kunde stilles til den; om Sundhedsstyrelsen altid har haft de heldigste Chefer, er et andet Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme ind paa her.

Den Ordning, vi nu har, hviler paa Loven af 30. April 1909, og jeg tror, man kan sige, at ogsaa den for sin Tid har været en god Ordning, men med den Udvikling, der er sket paa Hygiejnens Omraade og med Medicinallovgivningen, ikke mindst paa det sociale Omraade, er den ikke mere tidssvarende. Den er for knirkende, den er for langsom, den er ikke smidig nok. Stigningen i Antallet af Sager, der skal behand-

les, fra 2 154 i 1921 til 3 448 i 1930, giver et Fingerpeg i saa Henseende, og hertil kommer yderligere, at Sagernes Art og Beskaffenhed har ændret sig; de er blevet mere omfattende, mere specialiserede og mere principielle, og man er uden Tvivl naaet til, at det i adskillige Tilfælde har været Administrationen vanskeligt at administrere i Overensstemmelse med den gældende Lov. Befolkningen — ved vi — reagerer mod Kineseriet; de lokale Myndigheder, Amsraad, Byraad, Sogneraad, Politi, Sundhedskommissioner og andre, kræver under Pres fra Befolkningen Fart i Tingene, og en Forhaling af Sagernes Afgørelse i Centraladministrationen, ligegyldigt om det er den, vi her taler om, eller en af de andre Administrationer, vækker uvilkaarligt Uvillie i Befolkningen. Etter den Ordning, vi har nu, maa enhver Sag afgøres i et 3 Mands Raad, hvor kun det ene Medlem er Tjenestemand, medens de to andre har dette Arbejde som en lille Bibeskæftigelse ved Siden af en stor, omfattende Virksomhed, og den paagældende Tjenestemand maa ofte i Embeds Medfør være ude i Landet. En saadan Ordning nærmer sig under Hensyn til Sagernes Antal og Beskaffenhed noget til det kinesiske, og ganske afgjort er det, at selv om der, hvad Tilfældet sikkert har været, lægges den ærligste Villie for Dagen, maa der ske en Forhaling af Sagerne, som ikke kan virke fremmende for det gode Samarbejde mellem Medicinaladministrationen paa den ene Side og de forskellige Parter paa den anden Side.

Ud fra disse kort skitserede Synspunkter, for hvilke der i øvrigt er gjort nærmere Rede i Udvalgets Betænkning, maa jeg mene, at Tiden er inde til at foretage det næste Skridt i Medicinaladministrationens Udvikling, det Skridt, der er karakteriseret ved det foreliggende Lovforslag.

Det vil da være ganske naturligt, om der blev rejst det Spørgsmaal, hvorvidt det Skridt, der her foretages, er et Skridt i den rigtige Retning. Heroverfor vil jeg gerne fremhæve, at Udvalget under sit Arbejde har haft to Retningslinier at gaa efter, nemlig dels at skabe en sagligt forsvarlig Ordning og dels ikke at stille økonomiske Krav. Den sagligt forsvarlige Ordning faar man derigennem, at man lægger Hovedansvaret for Administrationen paa Administrationens Chef, samtidig med at man til hans Raadighed stiller Organer under forskellige Former, saa han til enhver Tid og i enhver Sag kan skaffe sig den nødvendige saglige Indsigt. Og der stilles ved den fore-